Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 20. januára 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2010/24/EÚ – Článok 16 – Vymáhanie pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení – Vzájomná pomoc – Žiadosť o predbežné opatrenia – Súdne rozhodnutie dožadujúceho členského štátu s cieľom uplatniť predbežné opatrenia – Právomoc súdu dožiadaného členského štátu posúdiť a prehodnotiť odôvodnenie týchto opatrení – Zásady vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania“

Vo veci C-420/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Riigikohus (Najvyšší súd, Estónsko) z 29. mája 2019 a doručený Súdnemu dvoru 29. mája 2019, ktorý súvisí s konaním:

Maksu- ja Tolliamet

proti

Heavyinstall OÜ,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia L. Bay Larsen, C. Toader a N. Jääskinen,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Heavyinstall OÜ, v zastúpení: S. Koivuaho, splnomocnená zástupkyňa,

– estónska vláda, v zastúpení: N. Grünberg, splnomocnená zástupkyňa,

– maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a R. Kissné Berta, splnomocnení zástupcovia,

– švédska vláda, v zastúpení: H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg a A. Falk, splnomocnené zástupkyne,

– Európska komisia, v zastúpení: W. Roels a E. Randvere, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: estónčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 17. septembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 16 smernice Rady 2010/24/EÚ zo 16. marca 2010 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení (Ú. v. EÚ L 84, 2010, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Maksu- ja Tolliamet (Daňová a colná správa, Estónsko) (ďalej len „MTA“) a obchodnou spoločnosťou Heavyinstall OÜ vo veci dočasných opatrení prijatých proti tejto spoločnosti v Estónsku na základe žiadosti fínskeho daňového orgánu.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 1, 4 a 6 smernice 2010/24 uvádzajú:

„(1) Vzájomná pomoc medzi členskými štátmi pri vymáhaní pohľadávok, ktoré majú členské štáty voči sebe, ako aj pri vymáhaní pohľadávok Únie v súvislosti s určitými daňami a inými opatreniami prispieva k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu. Zabezpečuje sa ňou daňová neutralita a umožňuje členským štátom v prípade cezhraničných transakcií odstraňovať diskriminačné ochranné opatrenia, ktorých zmyslom bolo zabraňovať podvodom a rozpočtovým stratám.

…

(4) V záujme lepšej ochrany finančných záujmov členských štátov a zabezpečenia neutrality na vnútornom trhu je potrebné rozšíriť rozsah uplatňovania vzájomnej pomoci pri vymáhaní na pohľadávky týkajúce daní a poplatkov, na ktoré sa zatiaľ nevzťahuje vzájomná pomoc pri vymáhaní, pričom v snahe zvládnuť zvýšený počet žiadostí o pomoc a dosiahnuť lepšie výsledky je nevyhnutné, aby táto pomoc bola efektívnejšia, účinnejšia a ľahšie uplatniteľná v praxi…

…

(6) Táto smernica by nemala mať vplyv na právomoc členských štátov určovať opatrenia na vymáhanie, ktoré majú k dispozícii podľa svojich vnútroštátnych právnych predpisov. Je však potrebné zabezpečiť, aby bezproblémové fungovanie systému vzájomnej pomoci ustanoveného v tejto smernici neohrozovali ani rozdiely medzi vnútroštátnymi zákonmi, ani nedostatok koordinácie medzi príslušnými orgánmi.“

4 Článok 14 ods. 1 a 2 tejto smernice stanovuje:

„1. Spory týkajúce sa pohľadávky, pôvodného exekučného titulu v dožadujúcom členskom štáte alebo jednotného exekučného titulu v dožiadanom členskom štáte, ako aj spory týkajúce sa platnosti oznámenia, ktoré zaslal príslušný orgán dožadujúceho členského štátu, patria do pôsobnosti orgánov dožadujúceho členského štátu, ktoré sú v tejto veci príslušné. Ak v priebehu procesu vymáhania zainteresovaná strana napadne pohľadávku, pôvodný exekučný titul v dožadujúcom členskom štáte alebo jednotný exekučný titul v dožiadanom členskom štáte, dožiadaný orgán oznámi tejto strane, že sa musí obrátiť na orgán dožadujúceho členského štátu, ktorý je v tejto veci príslušný, v súlade s jeho platnými zákonmi.

2. Spory týkajúce sa exekučných opatrení prijatých v dožiadanom členskom štáte alebo týkajúce sa platnosti oznámenia, ktoré zaslal príslušný orgán dožiadaného členského štátu, sa predkladajú orgánu tohto členského štátu, ktorý je v tejto veci príslušný, v súlade s jeho zákonmi a inými právnymi predpismi.“

5 Podľa článku 16 uvedenej smernice:

„1. Dožiadaný orgán na žiadosť dožadujúceho orgánu prijíma, ak to umožňujú jeho vnútroštátne právne predpisy a v súlade so svojimi správnymi postupmi, predbežné opatrenia s cieľom zabezpečiť vymáhanie v prípade, keď sa pohľadávka alebo exekučný titul v dožadujúcom členskom štáte napadnú v čase podania žiadosti alebo keď pohľadávka ešte nie je predmetom exekučného titulu v dožadujúcom členskom štáte, pokiaľ predbežné opatrenia sú možné v podobnej situácii aj podľa vnútroštátnych právnych predpisov a správnych postupov dožadujúceho členského štátu.

K žiadosti o predbežné opatrenia v dožiadanom členskom štáte sa prikladá dokument, ak existuje, ktorý je vystavený s cieľom umožniť prijať predbežné opatrenia v dožadujúcom členskom štáte a ktorý sa týka pohľadávky, v súvislosti s ktorou sa žiada o vzájomnú pomoc. V dožiadanom členskom štáte nepodlieha tento dokument nijakému úkonu uznania, doplnenia alebo nahradenia.

2. K žiadosti o predbežné opatrenia môžu byť priložené ďalšie dokumenty týkajúce sa pohľadávky, ktoré boli vydané v dožadujúcom členskom štáte.“

6 Článok 17 tej istej smernice stanovuje:

„Na uplatňovanie článku 16 sa primerane vzťahuje článok 10 ods. 2, článok 13 ods. 1 a 2 a články 14 a 15.“

7 Článok 18 smernice 2010/24 stanovuje:

„1. Dožiadaný orgán nie je povinný poskytovať pomoc ustanovenú v článkoch 10 až 16, ak by vymáhanie pohľadávky z dôvodu situácie dlžníka spôsobilo vážne ekonomické alebo sociálne ťažkosti v dožiadanom členskom štáte, pokiaľ takúto výnimku pri vnútroštátnych pohľadávkach umožňujú zákony, iné právne predpisy a správne postupy platné v tomto členskom štáte.

2. Dožiadaný orgán nie je povinný poskytovať pomoc ustanovenú v článku 5 a článkoch 7 až 16, ak sa pôvodná žiadosť o pomoc podľa článku 5, 7, 8, 10 alebo 16 týka pohľadávok, pri ktorých medzi dátumom splatnosti pohľadávky v dožadujúcom členskom štáte a dátumom pôvodnej žiadosti o pomoc uplynulo viac ako päť rokov.

V prípadoch, keď sú pohľadávka alebo pôvodný exekučný titul v dožadujúcom členskom štáte napadnuté, sa však za začiatok päťročnej lehoty považuje okamih, keď sa v dožadujúcom členskom štáte stanoví, že už nie je možné ďalej túto pohľadávku alebo exekučný titul spochybňovať.

Okrem toho v prípadoch, keď príslušné orgány dožadujúceho členského štátu povolia odloženie platby alebo splátkový kalendár, sa za začiatok päťročnej lehoty považuje okamih, keď uplynula celá lehota splatnosti.

V takýchto prípadoch však dožiadaný orgán nie je povinný poskytovať pomoc v súvislosti s pohľadávkami, pri ktorých uplynulo viac ako desať rokov od dátumu splatnosti pohľadávky v dožadujúcom členskom štáte.

3. Členský štát nie je povinný poskytovať pomoc, ak celková suma pohľadávok upravených v tejto smernici, v súvislosti s ktorými sa žiada po pomoc, je nižšia ako 1 500 [eur].

4. Dožiadaný orgán informuje dožadujúci orgán o dôvodoch zamietnutia žiadosti o pomoc.“

8 Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 1189/2011 z 18. novembra 2011, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá vykonávania určitých ustanovení smernice 2010/24 (Ú. v. EÚ L 302, 2011, s. 16), zmenené vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 2017/1966 z 27. októbra 2017 (Ú. v. EÚ L 279, 2017, s. 38) (ďalej len „nariadenie č. 1189/2011“), stanovuje, ako vyplýva z jeho článku 1, podrobnosti uplatňovania najmä článku 16 ods. 1 smernice 2010/24.

9 Podľa znenia článku 15 nariadenia č. 1189/2011:

„1. Žiadosti o vymáhanie alebo o predbežné opatrenia obsahujú vyhlásenie, že sú splnené podmienky pre poskytnutie vzájomnej pomoci ustanovené v smernici 2010/24/EÚ.

2. V prípade žiadosti o predbežné opatrenia sa toto vyhlásenie môže doplniť vyhlásením, ktoré konkretizuje dôvody a okolnosti žiadosti, vyhotoveným v súlade so vzorom uvedeným v prílohe III.“

10 V súlade s bodmi 2.2 a 2.3 vzoru uvedeného v prílohe III nariadenia č. 1189/2011 môže byť žiadosť o predbežné opatrenia sprevádzaná buď správnym rozhodnutím umožňujúcim predbežné opatrenia, alebo súdnym rozhodnutím, ktoré potvrdzuje, že predbežné opatrenia sú dôvodné.

Estónske právo

11 § 130 ods. 1 Maksukorralduse seadus (zákon o organizácii daní, ďalej len „MKS“) stanovuje opatrenia, ktoré môže daňový orgán prijať s cieľom exekučného vymáhania pohľadávok, ak dlžník nesplní svoj peňažný záväzok v lehote stanovenej týmto zákonom.

12 § 136[1] MKS s názvom „Uplatnenie predbežných opatrení pred vyčíslením peňažnej pohľadávky alebo záväzku“ stanovuje:

„1. Pokiaľ pri kontrole správnej úhrady daní vznikne dôvodné podozrenie, že po vyčíslení záväzku alebo peňažnej pohľadávky, ktorá vyplýva z daňového zákona, bude ich vykonateľnosť v dôsledku konania daňovníka podstatne sťažená alebo znemožnená, môže riaditeľ daňového úradu alebo ním poverený úradník podať na správnom súde návrh na udelenie povolenia na nariadenie exekučného opatrenia upraveného v § 130 ods. 1 tohto zákona.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 Dňa 8. februára 2018 Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Súd prvého stupňa Keski-Pohjanmaa, Fínsko) prijal predbežné rozhodnutie o zaistení určitého majetku obchodnej spoločnosti Heavyinstall s cieľom zabezpečiť daňovú pohľadávku v predbežnej výške 320 022 eur, ktorú mal fínsky daňový orgán voči tejto spoločnosti (ďalej len „fínske súdne rozhodnutie o zaistení majetku“).

14 Podľa tohto rozhodnutia hrozilo, že Heavyinstall zatají, zničí alebo prevedie svoj majetok alebo bude konať takým spôsobom, že sa zmarí vymoženie pohľadávky fínskeho daňového orgánu. Navyše spoločník obchodnej spoločnosti Heavyinstall údajne vedome zavádzal uvedený orgán od roku 2010 s cieľom, aby sa táto spoločnosť vyhla svojim daňovým povinnostiam vo Fínsku.

15 Dňa 13. marca 2018 fínsky daňový orgán na základe článku 16 smernice 2010/24 zaslal MTA žiadosť o pomoc týkajúcu sa predbežných opatrení, ktoré sa majú prijať voči spoločnosti Heavyinstall (ďalej len „žiadosť o pomoc“). Z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že k tomuto návrhu bolo pripojené fínske súdne rozhodnutie o zaistení majetku.

16 MTA s cieľom vyhovieť žiadosti o pomoc podala 29. marca 2018 na Tallinna Halduskohus (Správny súd Talin, Estónsko) návrh na zaistenie vozidiel spoločnosti Heavyinstall, a to dvoch prívesov v hodnote 7 500 eur a jedného ťahača v hodnote 9 500 eur, ako aj bankových účtov tejto spoločnosti otvorených vo všetkých estónskych úverových inštitúciách, vo výške 297 304 eur (ďalej len „návrh na predbežné opatrenia“).

17 Uznesením z 3. apríla 2018 Tallinna Halduskohus (Správny súd Talin) zamietol návrh na predbežné opatrenia z dôvodu, že nebol predložený dôkaz o splnení podmienky stanovenej v § 136[1] ods. 1 MKS. V súlade s týmto ustanovením sa na uplatnenie predbežných opatrení vyžaduje, aby bolo možné dôvodne sa domnievať, že po vyčíslení pohľadávky by hrozilo, že jej nútený výkon bude podstatne sťažený alebo znemožnený z dôvodu úkonov daňovníka.

18 MTA podala proti uvedenému uzneseniu odvolanie na Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin, Estónsko), ktorý toto odvolanie zamietol uznesením z 8. mája 2018.

19 Podľa tohto súdu z článku 16 smernice 2010/24 vyplýva, že dožiadaný členský štát je oprávnený posúdiť dôvodnosť a primeranosť návrhu na uplatnenie predbežných opatrení vzhľadom na svoju vlastnú právnu úpravu a preveriť, či je prijatie takýchto opatrení v súlade s touto právnou úpravou a jeho správnou praxou.

20 Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin) na základe tohto predpokladu preskúmal, či boli splnené podmienky na uplatnenie § 136[1] MKS, a rovnako ako prvostupňový súd dospel k záveru, že to tak nebolo. Navyše podľa Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin) je uplatnenie predbežných opatrení, ktorých vykonanie sa požaduje vo vzťahu k spoločnosti Heavyinstall, neprimerané.

21 Okrem toho fínsky daňový orgán informoval MTA, že Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Súd prvého stupňa Keski-Pohjanmaa) rozhodnutím z 21. júna 2020 potvrdil fínske súdne rozhodnutie o zaistení majetku.

22 MTA podala na Riigikohus (Najvyšší súd, Estónsko) dovolanie, ktorým navrhla, aby uvedený súd zrušil uznesenie Tallinna Ringkonnakohus (Odvolací súd Talin) z 8. mája 2018 a aby vyhovel jej návrhu na nariadenie predbežných opatrení voči spoločnosti Heavyinstall.

23 Podľa vnútroštátneho súdu treba vo veci samej určiť, či estónske súdy pri rozhodovaní o návrhu na uplatnenie predbežných opatrení môžu samy posúdiť predložené dôkazy a podľa svojho vlastného presvedčenia rozhodnúť, či sú splnené podmienky na uplatnenie týchto opatrení, alebo či naopak uvedené súdy musia vychádzať z posúdenia vykonaného vo fínskom súdnom rozhodnutí o zaistení majetku.

24 Riigikohus (Najvyšší súd) uprednostňuje výklad článku 16 smernice 2010/24, ktorý podali prvostupňový a odvolací súd a podľa ktorého v podstate fínske súdne rozhodnutie o zaistení majetku predstavuje len dôkazný prostriedok, ktorý sa musí preskúmať v rámci posúdenia podmienok stanovených v § 136[1] MKS. Vnútroštátny súd však rovnako uvádza, že zásady spolupráce, vzájomnej dôvery, ako aj efektivity práva Únie by mohli svedčiť v prospech prijatia takého výkladu článku 16 smernice 2010/24, ktorý v konaní vo veci samej navrhla MTA.

25 Za týchto okolností Riigikohus (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 16 smernice [2010/24] vykladať v tom zmysle, že súd členského štátu, ktorému bola predložená žiadosť o predbežné opatrenia, je pri rozhodovaní o tejto žiadosti na základe vnútroštátneho práva (čo môže dožiadaný súd urobiť podľa článku 16 [ods. 1] prvého pododseku) viazaný názorom súdu štátu, v ktorom má sídlo navrhovateľ, pokiaľ ide o nevyhnutnosť a možnosť

prijatia predbežných opatrení, ak tomuto súdu bol predložený dokument, v ktorom je vyjadrený tento názor (článok 16 [ods. 1] druhý pododsek posledná veta, podľa ktorej tento dokument v dožiadanom členskom štáte nepodlieha nijakému úkonu uznania, doplnenia alebo nahradenia)?“

O prejudiciálnej otázke

26 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 16 smernice 2010/24 vykladať v tom zmysle, že súdy dožiadaného členského štátu, ktoré rozhodujú o návrhu na nariadenie predbežných opatrení, sú viazané posúdením, týkajúcim sa dodržania skutkových a právnych podmienok stanovených na uplatnenie uvedených opatrení, zo strany orgánov dožadujúceho členského štátu, ak je toto posúdenie uvedené v dokumente upravenom v odseku 1 druhom pododseku tohto článku 16, ktorý je pripojený k tomuto návrhu, alebo či naopak môžu pristúpiť k svojmu vlastnému posúdeniu z hľadiska svojho vnútroštátneho práva.

27 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora treba na účely výkladu ustanovenia práva Únie zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 11. júna 2020, ratiopharm, C-786/18, EU:C:2020:459, bod 28).

28 Pokiaľ ide o doslovný výklad článku 16 smernice 2010/24, po prvé zo znenia odseku 1 prvého pododseku tohto článku vyplýva, že dožiadaný orgán prijme predbežné opatrenia, najmä „ak to umožňujú jeho vnútroštátne právne predpisy a v súlade so svojimi správnymi postupmi“ a ak „predbežné opatrenia sú možné v podobnej situácii aj podľa vnútroštátnych právnych predpisov a správnych postupov dožadujúceho členského štátu“.

29 Toto znenie sa tak obmedzuje na uvedenie nevyhnutnosti, aby boli tieto predbežné opatrenia jednak povolené v dožiadanom členskom štáte a jednak možné v dožadujúcom členskom štáte, bez poskytnutia ďalších spresnení, pokiaľ ide o rozsah právomocí súdov dožiadaného členského štátu v súvislosti s posúdením podmienok uplatnenia uvedených predbežných opatrení.

30 Po druhé treba uviesť, že podľa znenia článku 16 ods. 1 druhého pododseku smernice 2010/24 platí, že ak je k žiadosti o pomoc priložený dokument vystavený s cieľom umožniť prijať predbežné opatrenia v dožadujúcom členskom štáte, „v dožiadanom členskom štáte nepodlieha tento dokument nijakému úkonu uznania, doplnenia alebo nahradenia“.

31 Ako uviedol generálny advokát v bode 36 svojich návrhov, analýza uvedená v tomto sprievodnom dokumente, ktorá sa vo všeobecnosti týka dodržania podmienok stanovených na prijatie predbežných opatrení vzhľadom na vnútroštátne právo dožadujúceho členského štátu, nesmie a nemôže byť v dožiadanom členskom štáte doplnená ani nahradená, čo svedčí v prospech výkladu, podľa ktorého táto analýza zaväzuje súdy dožiadaného členského štátu.

32 Pokiaľ ide o výklad článku 16 smernice 2010/24 z hľadiska kontextu, do ktorého patrí, v prvom rade je vhodné uviesť, že podľa znenia článku 17 tejto smernice sa jej článok 14 analogicky uplatňuje na účely vykonania uvedeného článku 16.

33 Článok 14 smernice 2010/24 upravuje rozdelenie právomoci medzi orgány dožadujúceho členského štátu a orgány dožiadaného členského štátu na účely riešenia jednak sporov týkajúcich sa pohľadávky, pôvodného exekučného titulu v dožadujúcom členskom štáte, jednotného exekučného titulu v dožiadanom členskom štáte alebo platnosti oznámenia, ktoré zaslal príslušný orgán dožadujúceho členského štátu, a jednak sporov týkajúcich sa exekučných opatrení prijatých v dožiadanom členskom štáte alebo platnosti oznámenia, ktoré zaslal príslušný orgán dožiadaného členského štátu. Táto deľba právomoci logicky vyplýva z toho, že pohľadávka a exekučný titul sú založené na právnych normách

účinných v dožadujúcom členskom štáte, zatiaľ čo exekučné opatrenia sú prijaté v dožiadanom členskom štáte v súlade s jeho príslušnými právnymi predpismi (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. marca 2019, Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, body 33 a 34).

34 Podľa článku 14 ods. 1 smernice 2010/24 tak k spochybneniu pohľadávky, ako aj jednotného exekučného titulu umožňujúceho prijatie predbežných opatrení v dožadujúcom členskom štáte musí dôjsť pred príslušnými orgánmi tohto členského štátu, a nie pred orgánmi dožiadaného členského štátu, ktorého kontrolná právomoc sa podľa článku 14 ods. 2 tejto smernice výslovne obmedzuje na úkony tohto posledného uvedeného členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. marca 2019, Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, bod 35 a citovanú judikatúru).

35 Uplatnenie tejto judikatúry, vzťahujúcej sa na článok 14 uvedenej smernice, na spory týkajúce sa predbežných opatrení, uvedené v článku 16 tejto smernice, je tiež v súlade s výkladom, podľa ktorého by súdy dožiadaného členského štátu nemali posudzovať tieto opatrenia vzhľadom na hmotnoprávne podmienky stanovené ich vnútroštátnym právom na prijatie takýchto opatrení, keďže uvedené predbežné opatrenia boli stanovené na základe právnych noriem účinných v dožadujúcom členskom štáte.

36 V dôsledku toho, ako uviedol generálny advokát v bode 45 svojich návrhov, kontextuálna analýza článku 16 smernice 2010/24 vedie k záveru, že súdy dožiadaného členského štátu majú právomoc rozhodovať o súlade postupu prijatia predbežných opatrení vzhľadom na právnu úpravu a správnu prax tohto členského štátu, ale nie o dodržaní hmotnoprávnych podmienok stanovených na prijatie uvedených opatrení.

37 V druhom rade treba pripomenúť, že článok 18 smernice 2010/24 vymenúva osobitné prípady, keď dožiadaný členský štát môže odmietnuť poskytnúť vzájomnú pomoc upravenú touto smernicou. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora sa tieto prípady ako výnimky zo zásady vzájomnej dôvery musia vykladať reštriktívne (pozri analogicky rozsudok zo 14. novembra 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, bod 29).

38 V tom istom zmysle Súdny dvor pripustil, že dožiadaný orgán by mohol výnimočne rozhodnúť, že neposkytne dožadujúcemu orgánu svoju pomoc, ak sa preukáže, že vyhovenie žiadosti o pomoc by mohlo ohroziť verejný poriadok členského štátu dožiadaného orgánu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 47).

39 Z analýzy kontextu, do ktorého patrí článok 16 smernice 2010/24, teda vyplýva, že súdy dožiadaného členského štátu môžu odmietnuť poskytnúť pomoc pri prijatí predbežných opatrení len v konkrétnych a vymedzených prípadoch založených na výnimke výslovne stanovenej touto smernicou alebo judikatúrou Súdneho dvora.

40 Pokiaľ ide o teleologický výklad smernice 2010/24, treba konštatovať, že táto smernica, ktorá patrí do oblasti vnútorného trhu, nie do oblasti priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, vychádza zo zásady vzájomnej dôvery. Uplatňovanie systému vzájomnej pomoci, zavedeného smernicou 2010/24, totiž závisí od existencie takejto dôvery medzi dotknutými vnútroštátnymi orgánmi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 41).

41 V tejto súvislosti tiež treba pripomenúť, že tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá vychádza z prvej z týchto zásad, majú v práve Únie prvoradý význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a udržanie priestoru bez vnútorných hraníc (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 40).

42 Okrem toho na jednej strane z odôvodnenia 4 smernice 2010/24 vyplýva, že v snahe zvládnuť zvýšený počet žiadostí o pomoc a dosiahnuť lepšie výsledky je nevyhnutné, aby táto pomoc bola efektívnejšia, účinnejšia a ľahšie uplatniteľná v praxi.

43 Na druhej strane v súlade s odôvodnením 6 tejto smernice je nevyhnutné dbať na to, aby riadne fungovanie systému vzájomnej pomoci upraveného touto smernicou neohrozovali ani rozdiely medzi vnútroštátnymi právnymi úpravami, ani nedostatok koordinácie medzi príslušnými orgánmi.

44 Výklad článku 16 smernice 2010/24, ktorý by súdom dožiadaného členského štátu umožnil opätovne preskúmať podmienky uplatnenia predbežných opatrení z hľadiska ich vnútroštátneho práva, najmä ak je posúdenie týchto podmienok uvedené v dokumente upravenom v článku 16 ods. 1 druhom pododseku tejto smernice, by bol v rozpore so zásadou vzájomnej dôvery, na ktorej je založená uvedená smernica, ako aj s požiadavkami súvisiacimi s riadnym fungovaním a účinnosťou systému vzájomnej pomoci zavedeného uvedenou smernicou.

45 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bode 55 svojich návrhov, toto nové preskúmanie by bolo tiež v rozpore tak s požiadavkami rýchlosti, ktorými sa vyznačuje postup prijímania predbežných opatrení, ako aj s požiadavkami, ktorých cieľom je v rámci postupu pomoci zabrániť protichodným posúdeniam tých istých skutkových okolností súdmi oboch dotknutých členských štátov.

46 Z doslovného výkladu článku 16 smernice 2010/24, ako aj z kontextu, do ktorého toto ustanovenie patrí, a cieľov sledovaných touto smernicou teda vyplýva, že súdy dožiadaného členského štátu sú v zásade viazané posúdením orgánov dožadujúceho členského štátu, pokiaľ ide o dodržanie podmienok uplatnenia predbežných opatrení, najmä ak sa toto posúdenie nachádza v dokumente upravenom v článku 16 ods. 1 druhom pododseku smernice 2010/24, ktorý je priložený k žiadosti o pomoc.

47 V prejednávanej veci treba uviesť, že fínske súdne rozhodnutie o zaistení majetku možno považovať za dokument uvedený v článku 16 ods. 1 druhom pododseku smernice 2010/24. Ako totiž vyplýva z oddielu 2.3 prílohy III vykonávacieho nariadenia č. 1189/2011, ktorý obsahuje vzor vyhlásenia spresňujúceho dôvody a okolnosti návrhu na nariadenie predbežných opatrení, takýto návrh podľa článku 16 smernice 2010/24 môže vyplývať zo súdneho rozhodnutia, ktoré potvrdzuje, že ochranné opatrenia sú dôvodné. Uvedený vzor okrem toho uvádza, že toto súdne rozhodnutie je priložené k uvedenému vyhláseniu.

48 Estónske súdy teda musia rozhodnúť o žiadosti o pomoc, ktorá im bola predložená, na základe analýzy uvedenej v tomto dokumente, nie na základe svojho vlastného posúdenia dotknutých skutkových okolností, ani na základe podmienok uplatnenia predbežných opatrení v zmysle § 136[1] MKS.

49 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 16 smernice 2010/24 sa má vykladať v tom zmysle, že súdy dožiadaného členského štátu, ktoré rozhodujú o návrhu na nariadenie predbežných opatrení, sú viazané posúdením orgánov dožadujúceho členského štátu, pokiaľ ide o dodržanie skutkových a právnych podmienok stanovených na uplatnenie uvedených opatrení, najmä ak sa toto posúdenie nachádza v dokumente upravenom v odseku 1 druhom pododseku tohto článku 16, ktorý je priložený k uvedenému návrhu.

O trovách

50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 16 smernice Rady 2010/24/EÚ zo 16. marca 2010 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení sa má vykladať v tom zmysle, že súdy dožiadaného členského štátu, ktoré rozhodujú o návrhu na nariadenie predbežných opatrení, sú viazané posúdením orgánov dožadujúceho členského štátu, pokiaľ ide o dodržanie skutkových a právnych podmienok stanovených na uplatnenie uvedených opatrení, najmä ak sa toto posúdenie nachádza v dokumente upravenom v odseku 1 druhom pododseku tohto článku 16, ktorý je priložený k uvedenému návrhu.

Podpisy